

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	100 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 90 Lei, până la 200 de cuvinte 120 Lei, de altă dată sursă 150 Lei	
Pe jumătate de an	50 „			
Pe un pătrar de an	25 „			
Un număr	2 Lei.			
Pentru străinătate pe un an		150 Lei.		

„Christos în mijlocul nostru“.

Guvântarea I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae al Adealului, rostită în ziua de 23 August a. c., în biserica Engelbrecht din Stockholm.

Preoții noștri ortodoxi, pregătindu-se în decursul liturghiei pentru sfânta cuminecătură, după ce au schimbat sărutarea frățească, se salută în chip sărbătoresc cu cuvintele: „Christos în mijlocul nostru“.

Insuflețit de aceleași simțăminte și adânc mișcat de comuniunea sufletească, pe care a înfăptuit-o conferința noastră, între reprezentanții diferitelor biserici ale lumii, Vă salut și eu, frații mei, cu cuvintele: „Christos în mijlocul nostru“.

Pentru că, pe lângă toate diferențele izvodite de istoria omenească și de slăbiciune omenească, în decursul veacurilor, ne-a rămas totuși nouă, tuturor, cari evocăm sfântul nume al lui Christos, moștenirea comună: comunitatea sufletească prin spiritul Evanghelei Sale.

Deși nu ne-a fost hărăzită cu această ocazie bucuria de a vedea reprezentate la un loc toate bisericile, fără excepție, totuși conferința noastră ne reamintește memorabilele concilii ale glorioaselor veacuri primare ale creștinătății încă nedivizate. Plutind deasupra veacurilor și a diferențelor, am impresia, că asupra adunării noastre s'a coborât duhul puternic al ecumenicității clasice — acel duh, care — isvorând din adâncurile conștiinței religioase — s'a revelat în rezolvirea marilor probleme ale cugetării și vieții creștinești de pe atunci.

Nenumărate au fost strâmtorările și lung a fost drumul suferințelor bisericii noastre ortodoxe dela acele mărețe vremuri încoace; dar printr'o perseverare tare ca stânca și printr'un

devotament fără hotare ea a păstrat totuși nemuritoarele tradiții.

Cu atât mai mare este bucuria, pe care i-a hărăzit-o Providența divină pentru ziua de astăzi, de a vedea, cum problema religioasă a prezentului e pusă în discuțiune într'o extensiune atât de mare și de viariată, cu aceeași seriozitate, ca în epoca sfinților părinți ai bisericii.

Ne-am adunat, frații mei, după un cataclism fără de asemănare în întreaga istoria, un cataclism care a sdruncinat adânc temelile vieții omenești. Urmările acestui cataclism nu se referă numai la domeniul politic, ci ele sau repercutat și asupra întregului teren al vieții morale. Chiar și acolo, unde n'a pustiit cu furie războiul, cu toate ororurile sale, chiar și acolo îți este dat să auzi, mai mult sau mai puțin, ecoul suferințelor generale, fizice și morale.

Întreaga omenire sângerează încă din răni deschise, așteptând alinare și însănătoșire. Tratatetele de pace au stabilit, e drept, granițele, mizeria morală a popoarelor însă strigă după ajutor din toate părțile.

Toți conducătorii cu gândire serioasă și conștienți de răspunderea lor pentru binele semenilor și pentru fericirea popoarelor, se silesc din răspuțeri să găsească o cale de scăpare din această situațiune încurcată. Tot mai respicată ni se impune întrebarea: ce să începem și către cine să ne îndreptăm? Ca odinioară apostolii, așa și noi, ne îndreptăm privirile noastre, ahtiate după mântuire, spre figura Salvatorului nostru ceresc și plini de încredere strigăm: „Doamne la cine ne vom duce? tu ai cuvinte ale vieții vecinice“. (Ioan 6, 68).

Și într'adevăr, cu cât mai profundă e înțelegerea noastră pentru mizeria omenirii, cu atât

mai viu se întrupează convingerea, că ceea ce le trebuiește oamenilor de astăzi, popoarelor și culturii lor, mai pe sus de orice este: Isus Christos și cuvântul vieții celei vecinice, propovăduit de El. Urmând covingerii acesteia, am alergat noi din toate părțile pământului la această venerabilă conferință, care nu este altceva decât glasul conștiinței creștine, trezite la întreaga ei răspundere față de bunurile sufletești ale popoarelor, ale căror purtătoare credincioase sunt bisericile.

Și astfel totuși avem dreptul să ne bucurăm și să dăm mulțumită Domnului, că prin harul Său ne-a învrednicit să trăim în epoca aceasta plină de frământări, dar cu totul predominată de probleme atât de mari și importante. Epoca noastră este o epocă profetică, plină de nădejdi, arătând spre viitor și conținând posibilitățile de dezvoltare spre o viață mai bună.

Această viață mai bună însă poate fi întruchipată numai și numai din partea unor oameni mai buni. Împărăția lui Dumnezeu se coboară în lume și se desăvârșește numai prin fiii lui Dumnezeu. Fiii ai lui Dumnezeu pot să fie treziți la viață numai prin spiritul lui Dumnezeu, prin puterile de înnoire vecinic creatoare și înnoitoare ale credinței, prin harul și adevărul, care prin Christos ni s'au dat. Stând deasupra tuturor diferențelor între state și popoare, acest har și acest adevăr împreună sufletele noastre și face, ca din milioane de piepturi să se înalțe cucernica rugăciune: „Tatăl nostru, carele ești ceriuri . . .“

Pătrunși de acest suflu de înaltă comunitate creștinească, îngăduiți-mi să răsune din nou între noi cuvintele marelui apostol al neamurilor: „Au doară s'a împărțit Christos?“ (I. Corint. I, 8).

Nu! Iubiți frați! Neclintit ca Dumnezeu Tatăl și ca iubirea Sa a toate cuprinzătoare: „Isus Christos ieri și astăzi același în veci!“ (Către Evrei 13, 8).

Numai oamenii s'au împărțit și s'au depărtat de voința Mântuitorului, revărsată în cuvintele calde din rugăciunea Sa din urmă: „Ca toți una să fie, precum Tu, părinte, întru Mine, și Eu întru Tine, ca și aceștia întru noi una să fie ca să creadă lumea că Tu m'ai trimis“. (Ev. Ioan 17, 21).

Dar aducem mulțumită lui Dumnezeu, că totuși ni s'a păstrat un larg teren comun, al credinții și al iubirii, scutit de contraziceri și împărecheri, impunându-ne nouă tuturora datoria de a lucra cu puteri unite pentru o colaborare rodnică și ducătoare la scop, întru propășirea operei sfinte a lui Christos și a Împărăției Lui pe pământ. Contribuțiile diferitelor biserici creștine adunându-le laolaltă printr'o cooperare frățească, vrem să reconstruim acea simfonie plină de armonie, care va arăta plenitudinea spirituală și bogăția creștinismului în minunata lui frumusețe. Lăsați-ne să ne pătrundem de îndemnul apostolului Pavel trimis comunității sale iubite din Efes: „ci adevărați fiind întru dragoste, să creștem întru el toate, care este capul, Christos. Din care tot trupul, potrivit alcătuindu-se și încheindu-se prin toată pipăirea dării, după lucrarea întru măsura fiecărui mădular, face creșterea trupului spre zidirea sa singur întru dragoste“. (Efeseni 4, 15—16).

A bătut ceasul, în care trebuie să ne hotărâm să luăm marea ofensivă a iubirii creștine în această lume sfâșiată de ură și de necredință și de egoism, — ofensiva acelei tainice puteri a iubirii, care e mai presus de toate, care toate le iartă, toate le rabdă și are înțelegere deplină pentru alții, — acea sfântă putere a iubirii întru Christos, căreia marele apostol al lumii i-a cântat într'un mod copleșitor un imn atât de înalt și de mareț.

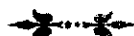
Ca să ducem în îndeplinire o operă atât de mare, avem trebuință de har! dumnezeesc și de colaborarea omenească. Vă rog deci, fraților, să ne sprijiniți silințele noastre, în totdeauna, cu rugăciunile voastre către Dumnezeu, purcese din adâncul inimii, căci neasămănat de mare este puterea rugăciunii.

Acest simțământ al frățietății creștine ne-a îndemnat pe noi, reprezentanți ai bisericii ortodoxe a României, să urmăm invitării pline de dragoste, pe care ne-a făcut-o venerabilul și față de marile probleme ale vremii atât de înțelegătorul Mitropolit al vostru, și să venim la acest congres. Vă aduc Vouă și patriei Voastre salutul frățesc al bisericii mele, care este — după cea rusească — a două mai mare dintre toate bisericile ortodoxe, și salutul întregului popor românesc, care își împreună rugăciunile sale către Domnul cu acelea ale voastre.

Din grăuntele de muștar, care a fost sămănat prin lucrările conferenței și care va fi purtat apoi în lumea largă, de pe amvoanele bisericilor creștine, văd, cu sufletul, ridicându-se acel arbore uriaș din parabola lui Isus, care simbolizează împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Dumnezeu s'ajute!

Veni creator spiritus! Amin.

Impărăția lui Dumnezeu.

De: Preotul Romulus Novacoviciu.

(Continuare).

Și acum să ne apropiem cu evlavie de cele 4 poeme în proză, adică de cele 4 evanghelii, în care ni-se concretizează în imagini de o plasticitate sculpturală ideea sublimă a împărăției lui Dumnezeu.

Mărturisim sincer, că sufletul ni-i stăpânit de două sentimente puternice: de uimire și de frică,

De uimire, pentru că aici ni-se dă prilejul — unic în felul său — de a prinde muzica cea mai minunată a glasului celui mai înalt și profund, ce ni-a fost dat să-l auzim vre-odată. Capetele cele mai luminate și inimile cele mai curate ale neamului omenesc s'au apropiat cu cucernicie — ca la sf. împărășanie — de aceste pagini vecinice, au meditat asupra lor, le-au gustat farmecul neîntrecut, inspirându-se în plămuirea operelor lor — aere perennius.

* Nu evocăm pleiada măreață a sfinților apostoli și părinți ai bisericii, nici pomenim șirul neîntrerupt al mucenicilor, cari la auzul divineilor cuvinte — au creat din însași vieța lor cap de opera cea mai sublimă spre slăvirea Tatălui; trecem cu vederea pe marii artiști ai Renașterii din toate țările, cari s'au încununat cu cununa măririi tocmai prin eternizarea momentelor mai însemnate ale evangheliei și aruncăm vâlul tăcerii asupra „misticului și nepătrunsului cântec” al lui Dante, prin care zece secole ale creștinismului primesc graiu maestos, ca să dăm cuvânt unui Rousseau, unui puțin credincios și prea raționalist și'n ale religiei, pentru a preîntâmpina învinuirea, că suntem încântați fără temei de aceste mărețe pagini.

„Vă mărturisesc — grăiește el în Emil,

cartea IV., cap. 347 —, că majestatea scripturii mă pune în mirare, că sfințenia evangheliei vorbește sufletului meu.

Ce mici sunt pe lângă aceasta cărțile filozofilor cu toată fala lor Ce blândețe, ce curățenie în moravuri! Ce grație mișcătoare în învățături! Ce înălțime în maxime! Ce înțelepciune adâncă în cuvântări, ce prezență de spirit, ce fineță și ce justetă în răspunsuri.“

Iar umirea ni-se scaldă în frică, când ne apropiem de ele cu cutremur, spre a le asculta glasul și a-l tălmăci.

Dar farmecul noutății ne cucerește și mai mult sufletul, când Domnul — în chip neobicit — până la El — glăsuește despre a Lui împărăție mai ales în pilde sau parabole, deoarece acest fel de instruire prinde mai ales sufletul și-l predispune la meditație, împărășindu-i în acelaș timp și negrăita plăcere de a întrezări prin vâlul transparent al pildei însuși adevărul moral.

Căci precum zorile prevestesc răsărirea soarelui, asemenea și parabola pregătește sufletul pentru prinderea adevărului. Evreii iubeau mult aceste pilde. De aceea și vedem, că sf. evanghelist Mateiu, care era evreu și scrisese pentru ei, le adună cu conștientiozitate în număr de aproape 20, după cum am putut constata la citirea acestui poem. La Marcu găsim puține, cu ceva mai multe la Luca, acest minunat pictor în colori și stil, care ne relatează și câteva neînregistrate la cei doi sinoptici, iar la Ioan foarte puține, căci el expune mai ales minunatele cuvântări ale Domnului, ca de exemplu: conversația cu Nicodim, cu Samarineanca, etc.

Dar Mântuitorul voind să-și desvolte în perfectă libertate — nestânjenit de cazuistica fariseistă — și'n plin avânt divin învățăturile despre împărăția Sa, ne ilustrează în chip plastic raportul adevărat ce trebuie să existe între Vechiul și Noul Testament.

Prilejul îl îmbie venirea învățăceilor lui Ioan și a fariseilor la Dânsul cu întrebarea: „Pentru ce noi și fariseii postim mult, iar învățăceii Tăi nu postesc” (Mat. cap. 9, 14; Marcu 2, 18; Luca 5, 33.)

Răspunsul Mântuitorului e plin de farmec, obiectându-le, că până ce El — Mirele — se află aici pe pământ și-și serbează ziua nunții — care e zi de bucurie — cu mireasa Lui, cu omenimea, nu se cuvine a posti, căci faptul a-

cesta ar însemna întristare. Când însă Mirele va trebui să-și părăsească mireasa, ducându-se la Tatăl, atunci mireasa — adică biserica — dispune foarte înțelept, așezând posturi până la a doua Lui venire, arătând prin aceasta, că'n lume bucuria și întristarea sunt strâns încopciate, izvorând una dintr'alta.

Această idee devine și mai intuitivă prin concretizarea ei în două pilde luate din experiența vieții de toate zilele și anume, că: nimeni nu pune petec nou la haina veche, nici vin nou în foiu vechi, înțelegând prin aceasta, că lucrurile cele nouă (petecul nou) nu sunt părți întregitoare ale celor vechi (a hainei vechi) și că spiritul nou (vinul nou) al Noului Testament trebuie îmbrăcat în forme noi (burduf nou). (Mat. 9, 16, 17; Marcu 2, 21, 22; Luca 5, 36, 37.)

Deci fariseii trebuie să înțeleagă odată, că neajunsurile Vechiului Testament nu se pot compensa prin peticire și că cele noi nu sunt partea întregitoare a celor vechi. În consecință legile civile și ceremoniale ale Vechiului Testament, carii „sunt umbra bunurilor viitoare“, iar nu însuși chipul lucrurilor (Evr. 10, 1) și pedagog spre Christos (Gal. 3, 24) și-au pierdut rostul; deci se abrogă; iar obiecțiunile scoase din ele și îndreptate contra legii cei nouă n'au nici o valoare.

Rămâne însă legea morală — dată de Dumnezeu lui Moisi în muntele Sinai — (Eșirea, 20, 1—17; A doua lege 5, 1—21.), care, fiind bazată pe natura morală a omului, este vecinică, dar trebuie perfecționată (Mat. 5, 17.), spiritualizată, având menirea universală de a străbate toată lumea.

Dar la spiritul nou al Noului Testament se cer oameni noi, mai perfecționați moralicește, ca evanghelia împărăției divine să se binevestească cu vrednicie.

(Urmează)

Golgota

De: F. W. Förster.

Un sceptic¹ va spune: ce este la urma urmei supra-omenesc și incomparabil în sacrificiul de pe Golgota? Nu s'au mai văzut în atâtea rânduri, la războiu sau în alte împrejurări, eroi, cari în clipele cele mai dureroase pentru a mântui pe frații lor sau pentru a rămâne cre-

dincioși convingerilor lor, au oferit de bună voie viața lor spre sacrificiu?

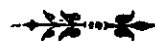
E un fel de a vedea din cele mai superficiale. În patimile lui Christos este cu mult mai mare suferința și supunere lui Dumnezeu, decât îngăduie simpla dorință de a trăi și singura teamă de a suferi, moartea pe Golgota este cu totul altceva decât simpla părăsire a vieții trupești. Ceea ce este de seamă, nu e numai că Iisus a murit pentru noi, ci *cum* a murit, în ce dispozițiuni față de dușmanii săi și de călăii săi. Intreaga viață a lui Christos este un sacrificiu. Fiecare cuvânt al său ne desvăluie un calvar, o victorie desăvârșită asupra a tot ce face de obicei, ca să miște voința omenească. Invingătorul lumii nu triumfează numai asupra înclinărilor firești ale creaturii, ci în fața tuturor avânturilor sufletului, el se arată ca un stăpân suveran al acestuia.

Dacă privim cu atențiune cuvintele pronunțate de Mântuitorul pe calea cea dureroasă, înțelegem, că Golgota nu este numai un sacrificiu sângeros, ci apariția și manifestarea a însăși vieții dumnezeiești în corpul stricăcios al creaturii pământești în tragedia provocată de orbirea și pasiunile omului. Nu este aici nici faima șgomotoasă despre un martir oarecare, nici eroismul conștient de el însuși, nici disprețul de umanitate, nici ura, nici spiritul de șicană, nici beția unui triumf personal, nici această exagerare a suferinții care ar putea să închidă sufletul de lumea din afară; dimpotrivă, inimacelui Răstignit se revarsă asupra întregii omeniri și este în plină pace cu ea. Cuvintele pronunțate de el au o pecete de simplitate absolută; nu aflăm aci cea mai neînsemnata urmă de „eu“ omenesc, care simte cea mai vie bucurie personală în ceasul când se sacrifică; moartea Fiului Omului este tot atât de supraomenească, ca și viața lui.

Și tocmai pentru aceasta, orice om lipsit de judecăți simte, că nu un simplu muritor triumfează asupra grozăviei morții, ci însăși Divinitatea, care, punându-se aici pe pământ în legătură cu condițiunile noastre de viață, înjosindu-se până la rangul de slugă, a intrupat în persoana sa adevărată atitudinea omului în fața lumii și readuce, astfel, la starea sa normală sufletul rătăcit și decăzut.

(„Tomisul“).

Trad. de Diac. Iulian Constantinescu.

Religia și știința după război.

În tot secolul trecut prin filosofi, prin liberi-cugetători și mai ales prin oameni de știință pozitivă, s'a căutat discreditarea religiei în fața masselor, considerând-o ca o piedecă pentru progres și ca o pavază a obscurantismului și a reacțiunii politice.

Nici odată omul n'a fost mai sigur de sine, mai trufaș, mai stăpân pe natură, ca în ultimele două secole. Aproape toate științele pozitive au

răsărit deodată alături de dezvoltarea uimitoare a matematicilor și a filozofiei. Chimia, astronomia, fizica, mecanica, geologia, medicina științifică, farmaceutica, toate sunt invenția vechiului trecut. Indrăznețul eșafodagiu cosmogonic a lui Laplace, alături de „origina spețelor“ a lui Darwin, mai cu seamă, au zguduit, din temelie toate credințele și se părea că, sub dărâmurile legendelor trecute, s'au îngropat tradiția și religia.

Când marele astronom și matematician francez Laplace a prezentat cosmogonia sa lui Napoleon, întrebând de împărat, unde e Dumnezeu în sistemul său, omul de știință a spus plin de trufie: „N'am nevoie de El, Sire“. Omul aci luase locul Creatorului.

Dar nu numai atât. Prin „Origina spețelor“, se creaa principiul — stabilit mai târziu de Herbert Spencer — al trecerei dela simplu la complex, dela omogen la eterogen, astfel încât dela moneră protozoară, cea mai elementară organizație vie, s'a ajuns la creațiunea cea mai perfectă, omul. Printr'o înlanțuire logică se stabilea nexul cauzal al tuturor fenomenelor: nimic nu mai era misterios, totul era clar ca lumina zilei. Haeckel a mers până acolo, încât propunea „monismul“, adorațiunea științei care să înlocuiască religia. Nu numai domeniul fenomenelor a fost scrutat, analizat și devenit sinteză logică, ci și morala a fost dedusă din studiul moravurilor, sociologia din istoria comparată a structurilor omenești; psihologia a desfăcut în elemente analitice procesul sufletesc indivizibil, a explicat căile, cari duc la formarea noțiunilor, a sentimentelor cele mai complicate.

Nu mai rămânea acum decât încoronarea omului, ca rege al naturii și punerea înțelepciunii supreme pe un piedestal înviolabil. Mulți arătau, că în toată această monumentală construcție rațională sunt multe lacune fundamentale. Filozoful Le Roi arată, că 95 la sută din cazuri, corpurile cerești joacă feste foarte caragioase astronomilor și nu sunt adevărate decât fenomenele cerești în legătură cu legile imutabile ale firii. Se mai constată, că tot așa de ușor s'ar putea trage maimuța din om, după cum și viceversa!

În toate aceste combinații, se uită un lucru: valoarea individualității și a inteligenței în sine. În faptul social se neglija pecetea decisivă a

personalității. Fără individualități, istoria, ca și viața socială, rămân inexplicabile. Faptul social este precipitat provenit din elemente, curente, necesități fizice și morale, etc.

Dar tocmai când lumea era mai încrezătoare, ca oricând, în marile principii ale rațiunii perfecte, în neînvingătoare putere a științei, a izbucnit deodată marele război.

Ca un uragan, care mătură o pleavă, așa au fost smulse din rădăcini toate prejudecățile noastre științifice și umanitariste. „Homo homini lupus“ a apărut în toată hidoasa lui goliciune și din marile idealuri de altă dată nu mai rămase decât cenușă însângerată.

„Progresul“ științei a fost transformat în mare ucigătoare contra oamenilor; devenise un mijloc de a produce instrumente de supliciu mai perfecționate.

Atunci oamenii s'au întors din nou la vechile altare, și îngenunchind în fața credințelor trecutului, au căutat un strop de mângâiere în sânul religiei disprețuite și persecutate.

Scepticii se uitau oamenii acum la sborul uriașelor pasări construite de mintea lui fără seamăn, la toate invențiile mari și mici, de sub apă, de sub pământ și deasupra pământului. S'au convins, că există un domeniu inexplorabil. Știința noastră, foarte utilă, nu intră în contact decât cu realitățile, o parte din suflet este domeniul exclusiv al religiei.

Acest suflet misterios nu-l explică îndestul știința, nu-i dă destulă consistență și nu-l desface din toate resorturile sale necunoscibile. E un tărâm, unde nu pătrunde nici o cercetare, nici un examen din afară. În acest tainic colț stau ascunse puterile nesfârșite ale energiilor morale, gem tupilate personalitate eroică sau lașă și se amestecă, într'o proporție misterioasă, divinul cu umanul.

Știința cucerindu-și o împărăție imensă, s'a oprit deodată în fața unei bariere insurmontabile. Ce este dincolo de experiență? Ce este dincolo de individualitate? Unde se oprește procesul morții? Care este rostul vieții în afară de o morală superioară? Iată întrebări la care nu răspunde știința, ci religia, care singură deține cheia acelor porți tainice, care duc drept în altarul inimei și al sufletului incognoscibil.

(„Universul“).

Ion Foti.

ȘTIRI

Comemorarea sinodului ecumenic dela Niceea. În vederea sărbătorilor pela Iași, pentru comemorarea sinodului ecumenic dela Niceea, precum vestesc ziarele din capitală, II. PP. SS. LL. Patriarhul Miron și Mitropolitul Pimen al Moldovei, luând înțelegere cu d-nii miniștri Al. Lăpedatu și I. Mărzescu, au stabilit deja programul sărbătorilor.

Serbările vor fi la 11 Octomvrie, la Iași, fiindcă în acel oraș, pe vremea domnitorului Vasile Lupu, vestitul mitropolit Varlaam a chemat un sinod, în care s'au desbătut chestuni, cari interesau creștinătatea. Un atare sinod s'a ținut și pe vremea lui Mihai Viteazul.

La sărbări pe lua parte și întreaga Familie Regală.

În prima zi se va ține o ședință publică a Sf. Sinod în catedrala mitropolitană. În ziua a doua P. S. Sa Episcopul Vartolomeiu al Râmnicului va ține o conferință comemorativă.

Seara va fi un concert religios.

Dimineața va fi o mare procesiune în frunte cu I. P. S. Sa Patriarhul, urmat de toți mitropoliții și episcopii, dela Sf. Spiridon până la catredala mitropolitană, unde se va oficia sf. liturghie.

În ziua treia se va face pelerinaj la mănăstirea Secu, unde sunt înmormântate rămășițele pământești ale Mitropolitului Varlaam.

Se vor oficia parastase pentru mitropoliții Varlaam și Movilă și pentru domnitorul Vasile Lupu. După aceea va urma prânzul la mănăstirea Neamțu.

Cununie. Duminecă, în 20 Septemv. a. c., a avut loc în comuna Sălbăgel căsătoria religioasă a cand. de preot Ioan Bucovan din Crâjma cu dșoara Livia, fica răp. Marian Groza, fost preot în Sălbăgel.

Felicitări!

Baptiștii. Cu ocazia congresului dela Stockholm, în ziua de 22 August, delegații ortodocși ai congresului au fost poștiți la o masă mare din partea Consiliului Federal al Bisericilor din America. Aceasta s'a făcut a-nume pentru a prinde o legătură mai vie cu biserica ortodoxă. Aci au vorbit Dr. Mackdorland, Dr. Cadman, Mitropolitul Nicolae dela Sibiu, episcopul bulgar Paise, pr. dr. Tankov din-Sofia, prof. Gheorghievici, din Belgrad și d. Dr. V. G. Ispir din București.

S'a cerut americanilor, ca, pentru buna pace cu ortodocșii, să nu mai trimeată misionari pentru propaganda adventistă și baptistă în Europa. Aceste cuvinte spuse de episcopul Paise și mai cu seamă de d. Dr. V. G. Ispir, au avut darul de a aduce lămuriri prețioase. Americanii au spus, că adventiștii și baptiștii, de cari ne plângem, nu fac parte din Consiliul Federal. De adventiști în America niți nu se bagă de seamă, că există. Baptiștii cu

propaganda sunt alții decât cei din Consiliul Federal. Sunt așa zișii baptiști liberi.

Declarațiile acestea confirmă pe deplin convingerile noastre, că propaganda sectară din țara noastră are un caracter curat de iredentism politic. Dacă ar fi să punem temei de încredere în aceste declarații, atunci ar urma, că țara noastră este în drept să ia cele mai severe măsuri contra tuturor sectarilor, ca elemente periculoase pentru liniștea și propășrea statului.

Deputați la Congresul național-bisericesc.

Sinodul eparhial extraordinar ținut în Oradea-Mare în 12 Septemvrie a. c. a ales deputați din eparhia Oradea-Mare la Congresul național-bisericesc, ce se va constitui după noua lege de organizare bisericească, pe: Dr. Andrei Mager, arhimandrit, Andrei Horvat, protopop, din cler; iar din mireni pe: Dr. Aurel Lazăr, avocat, Dr. Gheorghe Popa, notar public, Iosif Iacob, fost prefect și Dr. Dumitru Mangra, primjurisconsult orășenesc, toți din Oradea Mare.

Un monument martirului Crișan. Locuitorii comunei Vaca. de pe valea Crișului Alb, din fostul Zaránd, au luat inițiativa unui monument întru pomenirea eroului *Gheorghe Crișan*, născut pe la anul 1732 în comuna aceasta, și care a fost tovarășul de luptă și de martiraj al lui Horia și Cloșca. Inițiativa aceasta este cu atât mai laudabilă și mai vrednică de încurajat, cu cât ea a fost luată de locuitorii plugari ai comunei, urmași ai lui Crișan, din îndemn propriu.

Expoziția zootehnică religioasă dela Timișoara, pusă sub patronajul A. S. R. Principelui Carol, se va ținea în zilele de 3, 4 și 5 Octomvrie crt.

La expoziție participă județele Caraș-Severin, Timiș-Torontal, Arad și Hunedoara, Expoziția se va ținea pe platoul reg. 38 artilerie și urmărește se demonstreze însemnătatea economică a creșterii animalelor în părțile noastre.

Vor fi nouă secții: secția cavalinelor, secția bovinelor, secția ovinelor, secția porcilor, secția pasărilor și animalelor mici, pavilionul de vânatoare, secția stupăritului, secția industriei animale și secția aparatelor de lăptărie, vehicule etc.

Participanții la expoziție vor beneficia la dus și întors de 75% reducere pe C. F. R.

Premiul Nobel. Ziarele din străinătate anunță, că premiul păcii se va da în anul acesta arhiepiscopului din Ușșala Dr. Nathan Söderblom, pentru activitatea sa merituosă întru realizarea păcii prin biserică.

Aviz. Am dat la tipar cartea, „*Mângâierea bunului creștin*”, o carte de 200 pagini 8°, care va cuprinde învățături creștinești, explicând evangeliile tuturor Duminicilor de peste an și tratând însemnătatea sărbătorilor. Va fi o carte de mare ajutor preoților la predici, scrisă pe înțelesul poporului dela sate și în același timp și o lectură folositoare pentru orice bun creștin. Prețul cărții va fi de 60 lei, plus 4 lei porto recom. Pentru ceice abonându-o, vor trimite banii înainte, prețul va fi numai de 50 lei, plus 4 lei porto recomandat. Pentru

abonații, cari vor cere să li-se expedieze cu ramburs, se vor socoti prețul de 50 lei, plus spesele postale. — *Septimiu Popa*, profesor de religie, Cluj, Piața Mihai Viteazul 31.

BIBLIOGRAFIE.

A apărut:

Prof. T. Lugojan: *Carte de rugăciuni și cântări bisericesti.* (Editura librăriei diecezane Arad). Prețul 25 Lei.

Fericita idee de a extrage din multele cărți rituale, rugăciunile și imnele cele mai obicinuite și a le grupa sistematic, anume pentru trebuințele practice ale tineretului și ale cântăreșilor bisericesti, a aflat înfăptuirea norocoasă în:

„**Cartea de rugăciuni și cântări bisericesti**“ ed. III, întocmită de profesorul T. Lugojan, având aprobarea canonică a P. S. Sale părintelui Episcop Dr. Grigorie Gh. Comșa, apărută în editura Librăriei diecezane din Arad, în mărimea acaftistului, pe 272 pagini, cuprinzând:

Rugăciuni pentru trebuințele școlărilor și a credincioșilor.

Rugăciuni înainte și după împărtășire.

Rânduiala Vecerniei, Utreniei și a Liturghiei cu îndrumări tipiconale practice.

Imnele celor 8 glasuri cu Svetilnele și stihirile celor 11 Evanghelii.

Pripele psalmilor aleși, Catavasiile, Fericirile, Troparele, Condacele, Irmoasele și Pricesnele, precum și alte cântări mai obicinuite la sărbătorile de peste an.

Serviciul la înmormântarea și învierea Domnului.

Chemarea Duhului Sfânt.

Sfințirea apei — cea mică.

La cununie.

Inmormântarea mirenilor.

Inmormântarea în săptămâna luminată.

Te-Deum, la sărbătorile naționale, ziua numelui sau a nașterii Regelui și a familiei regale.

Rugăciunea de mulțumire.

CONCURS.

Pentru îndeplinirea postului de paroh la parohia de clasa primă din *Deliblata* (Deliblatu) în protopopiatul Panciovei, devenit vacant în urma strămutării parohului Victor Popoviciu la Satul-nou, să escrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia diecezană“

Emolumentele:

1). Una sesiune parohială constatătoare din 34 jughere pământ arător.

2). Ștola și birul uzitat.

3). Pentru locuință — până la zidirea casei parohiale — se va îngriji preotul ales.

Tot odată va avea să supoarte dările după pământul ce'l folosește.

Recurenții i-și vor înainta cererile de concurs oficiului protopresbiterial din Satul-nou (Banatsko-Novoselo) adresate comitetului parohial din Deliblata, având ase prezenta în vre-o Duminică sau sârbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta dăstăritatea în oratorie și cântare, dar numai cu prealabila încunoștințare a protopresbiterului tractual și nici de cum în ziua alegerii.

Deliblata, din ședința comitetului parohial ținută la la 27 Iunie 1925.

Sava Guțu m. p.
președ. comit. paroh.

Virgil Mihailovicu m. p.
notar comit. parohial

In conțelegere cu mine:

3—3.

Ioan Murgu m. p.
- protopresbiter.

Nr. 222/exec. 1925.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul executor al Judecătoriei de ocol din Caransebeș, în sensul §-lui 102 art. de lege LX. din 1881: și în sensul §-lui 19 art. de lege XLI din 1908 prin aceasta publică, că în urma decisului Judecătoriei de ocol din Caransebeș de sub Nr. 973/1922, efeptuindu-se execuțiunea la 26 Decemvrie 1923 în favorul următorului Max Licht reprez. prin avocatul Dr. Iacob Déri contra urmăritului pentru suma de 5242 Lei 95 bani capital și acces. mișcătoarele cuprinse și supra-cuprinse, cari s'au prețuit în 3500 Lei — bani și anume: diferite mobile de casă se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Nr. 3677/1923 G. a Judecătoriei de ocol Caransebeș pentru încasarea pretenșiunii de 3242 Lei 95 bani capital, cu 5% interese din 28 Iulie 1922 și se fixează termenul de licitație pe ziua de **29-lea Septemvrie 1925 la orele 3 p. m.** în comuna Caransebeș la locuința executatului și toți aceia, cari au voie de a cumpăra, sunt invitați cu aceea observare, că mișcătoarele de sus, în sensul art. de lege LX din 1881: §-ul 107, 108, se vor vinde celor cari dau mai mult, pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Întru cât mișcătoarele licitande s'au cuprins și supra-cuprins din partea altor creditori și aceștia și-au câștigat dreptul de acoperire asupra licitației, în sensul §-lui 120 a legii LX din 1881: se va efeptui și în favorul acestora.

Caransebeș, la 31-lea August 1925.

Mihail Guran
executor jud. reg.

AVIZ!

AVIZ!

Se aduce la cunoștiința tuturor, că **STATUTUL ORGANIC** este epuizat, deci nici o comandă nu se poate efectua.

Tip. și Librăria Diecezană
Caransebeș.

Mersul trenurilor, sosirea și plecarea din Caransebeș

De unde circulă	Felul	În Caransebeș					Observație
		Sosește		Oprește	Pleacă		
		oare	m.	m.	oare	m.	
Dela Orșova	personal	1	33	17	1	50	noaptea
„ Timișoara	„	1	49	24	2	13	„
„ Orșova	express	7	44	11	7	55	dimineața
„ Orșova	personal	8	40	13	8	53	„
„ Timișoara	accelerat	10	45	11	10	56	ziua
„ Timișoara	personal	11	42	24	12	06	„
„ Orșova	„	3/15	08	17	3/15	25	„
„ Orșova	accelerat	7/19	42	13	7/19	55	seara
„ Timișoara	personal	7/19	48	20	8/20	08	„
„ Timișoara	express	11/23	08	09	11/22	17	noaptea

Tren local Caransebeș—Timișoara

Dela Caransebeș	personal	—	—	—	4	59	dimineața
La Caransebeș	„	5/17	43	—	—	—	seara

Caransebeș—Bauțar—Subcetate

Dela Bauțar	mixt	6	58	—	—	—	dimineața
„ Subcetate	„	10	43	—	—	—	ziua
„ Subcetata	„	6/18	20	—	—	—	seara
„ Caransebeș*)	„	—	—	—	2	40	dimineața
„ Caransebeș**)	„	—	—	—	3/15	20	ziua
„ Caransebeș***)	„	—	—	—	8/20	20	seara

*) până la Subcetate ; **) până la Subcetate ; ***) până la Bauțar.

Toate cărțile și recvisitele școlare se pot căpăta la
Librăria Diecezană Caransebeș.

A V I Z
pentru pădurari

Elementele științei silvice de A. DĂCONOVICI, edția II. a apărut și se găsește la Librăria și Tipografia „Diecezană” Caransebeș. Prețul 40 Lei plus spese postale.

Imbrăcați-Vă

numai la croitoria

Bugarin & Schill

Caransebeș, Strada Logojului

Atelier modern

pentru confecționarea hainelor bărbătești. Confecționează reverenți pentru domnii preoți și tot felul de haine civile după cel mai nou fason.

Serviciu prompt și real.

Comandele din afară se execută în timpul cel mai scurt.